

WALTER CRONKITE

Parlant amb l'enemic

Segons la Constitució dels Estats Units, si algú dona "ajuda i consol" a l'enemic de guerra pot ser acusat de traïció. Fins ara, ningú no ha suggerit que Peter Arnett haja de ser acusat d'aquest delictes capital, però sembla que el seu futur penja d'un fil.

Arnett, evidentment, és el corresponent de guerra de la cadena nord-americana NBC a Bagdad i reporter del *Na-*

La manca de criteri d'Arnett no permet cap tipus d'excusa, i ja n'ha demanat perdó. De tota manera, els periodistes –sobretot els que hagen hagut de tractar amb governs estrangers en temps de molta tensió– hauran de reconèixer, encara que no ho justifiquen, que hi ha uns quants motius que expliquen l'acceptació d'una entrevista així.

Hi ha una sentència sobre la relació dels periodistes amb el secret, que repeteixen la majoria de governs i que es fa servir no sols als EUA, sinó encara més en països que no comparteixen amb nosaltres el concepte de llibertat de premsa. La màxima és aquesta: un reporter val tant com les seues fonts d'informació.

És clar que Arnett, quan va accedir a l'entrevista, mirava d'ensabonar una mica les fonts de les quals depenia; en primer lloc, perquè el deixaren quedar-se a Bagdad, i, en segon lloc, per traure'n tota la informació possible, sobre la posició militar iraquiana, sobre els èxits i les tècniques de combat, i sobre la moral del poble.

Des d'aquest punt de vista, Arnett era molt valuós a la capital enemiga. Com que agradava i semblava que simpatitzava amb les fonts iraquianes, li permetien emetre per als americans. Podem arribar a pensar, fins i tot, que aquesta mirada interior que ens oferia tenia algun valor per a les nostres tropes.

Arnett era un periodista veterà, premi Pulitzer per la seva cobertura de la guerra del Vietnam. Els col·legues el respectaven per l'extraordinari coratge i agosament, i per l'erudició dels reportatges que signava.

La modèstia que el caracteritzava, però, va quedar tocada quan esdevingué corresponent de televisió, i sobretot quan tothom va lloar-lo per la temeritat de quedar-se a Bagdad el 1991 com a reporter de la CNN. En l'entrevista de fa dues setmanes va arribar a dir que, si els estratèges americans hagueren escol-

tat les seues cròniques, haurien sabut com era de fort l'exèrcit iraquia i la lleialtat dels iraquians.

El fet que fóra un periodista amb tanta experiència fa encara més difícil d'entendre com va poder ser tan summament irresponsable com per concedir l'entrevista. Pel camí, va tacar la seua reputació, va ofendre una nació i, amb raó, s'hi va deixar la feina.

“Hi ha una sentència sobre la relació dels periodistes amb el secret que repeteixen la majoria de governs: un reporter val tant com les seues fonts d'informació”

“Amb Peter Arnett fora de les ones, hi hem perdut un ull a Bagdad, una font que ens oferia unes dades addicionals per conèixer millor un enemic misteriós”

tional Geographic que va ser acomiadat la setmana passada per haver concedit, el diumenge 30 de març, una entrevista a la televisió iraquiana, controlada per l'estat. A l'entrevista, criticava els plans bèl·lics americans i lloava la moral del poble iraquia i la cooperació del Ministeri d'Informació de l'Iraq –malgrat que molts corresponents americans han estat expulsats del país i, de fet, dos ja han desaparegut (l'última vegada que se'n va saber alguna cosa, eren a Bagdad).

Però el fet que hagen despatxat Peter Arnett no és sols una tragèdia personal. Amb ell fora de les ones, hi hem perdut un ull a Bagdad, una font que ens oferia dades addicionals per conèixer millor un enemic misteriós.

Presentador del programa de la CBS 'Evening News', des del 1962 fins al 1981

© *The New York Times* – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa